

WAS DE SCHEPPER
EEN KOSMISCHE
GRAPJAS?

WAS DE SCHEPPER EEN KOSMISCHE GRAPJAS?

Rob van den Boezem

Schrijver: Rob van den Boezem

Coverontwerp: XSONline digitale vormgeving

ISBN: 9789403753003

© Rob van den Boezem

Gefeliciteerd! Je hebt besloten om een boek te pakken dat je door de fascinerende achtbaanrit van het leven anno nu leidt. Van de eerste wanhopige schreeuw bij de geboorte tot de laatste zucht bij de dood - en alle fasen daartussenin.

We beginnen met de zoete onwetendheid van de kindertijd. Deze gelukzalige staat van zijn edoch is slechts tijdelijk. Gevolgd door de glorieuze jaren en fases van de volwassenheid, waar u eindelijk beseft dat uw ouders ook maar wat deden. En dan, de gouden jaren van de ouderdom, waar u zich afvraagt wie de slogan ‘genieten van uw oude dag’ ooit verzonnen heeft. Je lichaam kraakt meer dan een antieke houten vloer en je geheugen is zo betrouwbaar als een goedkope klok.

Dus, beste lezer, ga zitten, ontspan en bereid je voor op een reis door het leven anno nu die u zeker zal herkennen en zowel zal doen lachen als huilen. Misschien wel tegelijkertijd. Net als in het echte leven....

Veel leesplezier!

Geboorte

Het leven start voor iedereen met geboren worden - een loterij zonder inzet - waar je de hoofdprijs of een niet zo glamoureuze troostprijs kunt winnen. We worden allemaal blindelings en schijnbaar willekeurig het leven in gesmeten, zonder idee of invloed waar we zullen landen. Het is als een surrealistisch spelletje 'Waar zal ik belanden?' gespeeld door een kosmische grapjas. Je eerste biologische blind date waar je in tegenstelling tot de welbekende datingapps wel de rest van je leven aan vast zit.

Stel je voor: je wordt wakker in een wieg ergens op deze planeet. Misschien in een chique buurt met biologische luiers en een deuntje van Mozart op de achtergrond, of misschien ergens in een vervallen hutje van modder met voornamelijk geiten als gezelschap. Het is als Russische roulette, maar dan met als inzet wel of geen zachte luiers en overvloed of juist gebrek aan gezonde babyvoeding.

De zin van geboren worden? Nou, dat is een vraag waar zelfs de oude Griekse filosofen van zouden grinniken. Misschien is het een kosmisch experiment om te zien hoe we omgaan met totale willekeur. Of misschien is het gewoon het universum dat zich verveelt en zichzelf wat amusement gunt. Het lijkt wel een absurd toneelstuk. Je entree op het wereldtoneel is volledig onvrijwillig, zonder audities of repetities. Je mag meteen aan de slag met de rol van je leven, zonder script of enige voorbereiding. Je zal de hoofdrol

spelen gedurende je hele eigen levensverhaal en dan hebben we het nog niet eens over de medespeelsters en -spelers die ongevraagd een bijrol zullen spelen. Je bent niet alleen. Nee, je krijgt in deze eerste blind date met het leven een hele cast aan familieleden, buren, leraren en willekeurige voorbijgangers er gratis bij die allemaal een rol spelen in jouw leven, zonder dat je ze ooit hebt gecast of uitgenodigd. Sommigen zeggen dat de zin van geboren worden ligt in de zoektocht naar geluk, liefde of betekenis. Anderen beweren dat het gewoon een bizarre kosmische grap is, waar we zelf maar de punchline van moeten verzinnen.

Zo word je welkom geheten in het grote circus genaamd 'Leven'. Geniet van de rit, lach om de absurditeit ervan en vergeet niet dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten, of het nu een luxueus jacht in de Caribbeaan is of een overvol gammell lekkend bootje op de Middellandse zee voor de kust van Lampedusa.

We moeten opgroeien in een familie die vaak net zo ingewikkeld is als een Rubiks kubus die nooit lijkt op te lossen. Welkom in de wondere wereld van gescheiden ouders, halfbroers en -zussen en verwachtingen van iedereen die zo hoog zijn dat je er duizelig van wordt. Het leven zal een rollercoaster zijn vol met memorabele en absurde momenten, ongevraagde adviezen en een overdosis aan familieliefde die soms meer lijkt op een tragikomisch theaterstuk dan op een harmonieus samenzijn. Maar het is allemaal bedoeld als een oprecht liefdevolle, zij het vaak lichtelijk gestoorde, poging om je op te laten groeien tot de

meest unieke versie van jezelf. Je zult leren dat de term 'familie' een eufemisme is voor 'willekeurige verzameling van veelal gestoorde individuen.' Je eerste woordje zal waarschijnlijk iets cynisch zijn zoals "Help" of "Waarom?", en je eerste stapje zal zijn naar de deur, klaar om te ontsnappen. Welkom in de chaos, het wordt een wilde rit. Het begint met twee ouders en net als je daar een beetje aan gewend raakt steeds vaker met de inmiddels bijna onvermijdelijke ouderlijke scheiding, een fenomeen tegenwoordig zo alledaags als een kopje koffie in de ochtend, maar net zo bitter.

Ja, als kind met scheidende ouders die net gewend is geraakt aan deze situatie waarin je net dacht enige stabiliteit te hebben gevonden: "houd je vast." Het leven is een onvoorspelbare soap waarin je elke week een nieuwe verhaallijn krijgt die je nooit had zien aankomen. En het enige wat je kunt doen, is meegaan in de waanzin en hopen dat er ooit weer iets komt wat op normale routine lijkt. Want als er iets is dat gescheiden ouders je leren, is het wel dat het leven nooit saai en voorspelbaar is. En dat zelfs de gekste momenten altijd weer plaatsmaken voor nog gekkere.

En dan zijn er de broertjes, zusjes, halfbroers en -zussen, opa's en oma's, vage ooms en tantes als onverwachte cadeautjes uit een verrassingspakket dat je ouders voor je hebben geopend zonder je te vragen of je er klaar voor was. Je probeert te navigeren door de complexe familiedynamiek waar je soms het gevoel hebt dat je een vreemde bent in je eigen verhaal.

En laten we de verwachtingen van ouders niet vergeten, die als onzichtbare draden om je heen zweven, je sturen en trekken alsof je een marionet bent in hun theater van dromen en eigen teleurstellingen. Ze willen dat je slaagt waar zij dat niet deden, dat je straalt op manieren die zij nooit hebben kunnen bereiken en dat je de wereld verovert alsof het een persoonlijk Monopoly-spel is.

Maar hier sta je dan, met je rommelige familieachtergrond en de lat die zo hoog ligt dat het lijkt alsof je een polsstokhoogspringer bent zonder polsstok. Je jongleert met emoties die zo verwarrend zijn als een kluwen van kerstverlichting in januari, terwijl je probeert te voldoen aan verwachtingen die net zo onrealistisch zijn als een stewardess die claimt zwanger te zijn geworden van een automatische piloot.

De ironie is dat voor vele ouders het grootbrengen van een kind vergelijkbaar is met het in elkaar zetten van een te impulsief gekocht IKEA-Billy boekenmeubel zonder duidelijke handleiding. Ze doen maar wat en hopen vervolgens dat jij eruit komt zoals op het perfecte plaatje vooraf werd geschetst. En zo word je van baby als vanzelf peuter. Dit betekent tegenwoordig direct al je eerste stappen naar zelfstandigheid en om dat te stimuleren word je zo vroeg mogelijk alvast in een kinderdagverblijf gedumpt. Dat is een beetje alsof je op een absurd congres van miniatuur anarchisten belandt. Het leven bestaat ineens uit onzinnige regels, verplichte slaapjes en het constant delen van je meest dierbare bezittingen met een bende wildebrassen die

nauwelijks weet hoe ze hun eigen snotneus moeten afvegen. Welkom in de peuterjungle.

De ochtend begint met het ritueel van afscheidsdrama. Papa of mama zet je neer en probeert vrolijk te zwaaien terwijl je je aan hun been vastklampt alsof je zojuist gehoord hebt dat ze je op een verlaten eiland gaan achterlaten. Er is altijd wel een peuter die dit afscheid met Oscarwaardige flair opvoert, compleet met krokodillentranen en uiterst dramatische kreten. Want ja, peuters hebben van nature een talent voor theatrale zelfexpressie. Eenmaal binnen begint het echte feest. De peuterocrèche lijkt nog het meest op een sociologisch experiment waar alles draait om macht en overleven. Er is altijd die ene peuter, de zelfbenoemde dictator van de zandbak, die zijn soevereiniteit afkondigt door iedereen met zand te bekogelen. De verzorgers proberen kalm te blijven terwijl ze de mini-monsters sussen, maar je ziet aan hun blik dat ze soms dromen van een vredige carrière als, ik zeg maar wat, trambestuurder. Etenstijd is een andere aflevering in deze soapopera. Elk bordje met fruit en groenten is een potentieel slagveld. Eén peuter zal onvermijdelijk besluiten dat de worteltjes een geheime agenda hebben en ze met de precisie van een getrainde ninja door de lucht werpen. Anderen volgen snel en binnen no time is het eetgedeelte veranderd in een abstract kunstwerk van smurrie. De verzorgers kijken met de vermoeidheid van doorgewinterde veldartsen naar deze voedselgevechten. En dan is er nog de middagslaap. Ja, de tragikomedie van de middagslaap. Een groep kinderen die allemaal stellig

ontkennen moe te zijn, terwijl hun hoofdjes zwaar van vermoeidheid heen en weer wiegen. De verzorgers veranderen in hypnotherapeuten die zachtjes wiegen, neuriën en soms zelfs halve liedjes verzinnen om de kleintjes tot rust te brengen. De ironie is dat, wanneer de rust eindelijk neerdaalt, de verzorgers zelf op het randje van een complete inzinking staan. Tegen het einde van de dag verandert het kinderdagverblijf in een chaotisch slagveld. Overal liggen verloren sokken, vakkundig gesloopt speelgoed en half opgegeten rijstwafels. Peuters strompelen rond als mini-zombies, uitgeput maar toch vastbesloten om nog wat chaos te veroorzaken voordat hun ouders hen komen redden. Wanneer de ouders eindelijk arriveren, volgt er een vreugdevol weerzien. Peuters springen in de armen van hun ouders met een enthousiasme dat je normaal alleen ziet bij mensen die net te horen hebben gekregen dat ze de staatsloterij hebben gewonnen. Ondertussen geven de ouders een bezorgde blik aan de verzorgers, die met een glimlach en een holle blik terugkijken, duidelijk klaar voor hun welverdiende pauze. Kortom, het leven als peuter in een kinderdagverblijf is een dagelijks avontuur in overleven. Het is een wereld waar je met vallen en opstaan leert dat het leven een serie teleurstellingen en overwinningen is. En als je dan eindelijk aan het eind van de dag weer opgehaald wordt en je de vragende ogen van je ouder ontmoet die vraagt: "Hoe was het vandaag?", dan kun je als peuter alleen maar diep zuchten en denken: "Ach, je zou eens moeten weten..." Je wilt je ouder niet ongerust maken en dus vertel

je maar niets over de wilde, absurde, vaak hilarische strijd om te overleven in deze dagverblijf wereld waar regels slechts suggesties zijn en chaos de norm is. Het is een wonder dat iedereen aan het eind van de dag nog heelhuids thuiskomt, maar hé, dat is weer een dag in de peuterjungle overleefd. Dus, terwijl de peuter worstelt om te navigeren in deze uitdagende sitcom van het beginnend leven, onthoud dat perfectie een mythe is en dat we allemaal improviseren. En wie weet, misschien komt er later ooit een dag dat ze dit alles kunnen bekijken en er achteraf om kunnen lachen, met een beetje meer begrip voor de chaotische schoonheid van het begin van ons samengestelde bestaan.

Onderwijs 2.0

Vervolgens word je als kind snel groter en wordt al snel welkom geheten in het moderne tijdperk van 'Onderwijs 2.0' waar kinderen meer affiniteit hebben met emoji's dan met algebra, waar smartphones meer aandacht krijgen dan Shakespeare, en waar het woord 'burn-out' en 'woke' al prominent in de basisschoolboeken is verwerkt.

Het moderne klaslokaal lijkt meer op een digitale dierentuin dan op een plek van kennisoverdracht. De moderne klaslokalen zijn veranderd in hightech speelhallen en de leraren in multitaskende entertainers die de aandacht van hun leerlingen proberen vast te houden met flitsende presentaties en eindeloze emoji's. In dit nieuwe tijdperk van onderwijs is algebra slechts een verre, onbegrijpelijke, nachtmerrie en Shakespeare een stoffige oude man die het nooit zou kunnen winnen tegen de nieuwste TikTok-trend. Leerlingen staren als betoverd liever de hele dag naar hun schermpjes, terwijl docenten wanhopig proberen de aandacht van een kudde afgeleide zombies te trekken. Het is alsof je probeert een rockconcert te geven in een bibliotheek: De sfeer is er, maar niemand luistert.

Geschiedenislessen zijn nu meer een kwestie van 'Google it' dan van het onthouden van jaartallen en belangrijke gebeurtenissen. Wie heeft er nog tijd om te onthouden wanneer Columbus Amerika ontdekte als je die informatie gewoon kunt opzoeken terwijl je je tandenpoetst. Rekenen,

ach, waarom zou je dat nog moeten kunnen als je een rekenmachine altijd in je broekzak hebt. Het lijkt erop dat ons onderwijs langzaam maar zeker wordt omgevormd tot een grote 'Ctrl + F'-zoektocht in plaats van een oefening in kritisch denken en zelf leren je hersens te gebruiken.

Zo is er de tragedie van Shakespeare, wiens werken ooit werden beschouwd als de hoekstenen van cultuur en beschaving. Tegenwoordig heeft zijn complexe poëzie het onderspit gedolven door TikTok-video's van vijftien seconden. Waarom moeite doen om 'Romeo en Julia' te begrijpen als je de tragedie kunt samenvatten in een snelle lip-sync video met een zielige filter eroverheen? De moderne leerling leest liever de commentaren onder een Instagram-post van een zingende cavia dan de monologen van Hamlet. "To be or not to be?" is vervangen door "To like or not to like?"

En dan die term 'burn-out' die door jongeren wordt geclaimd. Voorheen een kwaal van overwerkte volwassenen, nu een buzzword onder de jeugd. Het lijkt erop dat onze jongeren meer gestrest zijn dan een kat in een kamer vol honden. Vergeleken met de belastingaangifte van hun ouders lijken de problemen van een kind inderdaad vaak triviaal, maar probeer dat maar eens uit te leggen aan iemand die net ontdekt heeft dat hij of zij hun favoriete kleurpotlood is kwijtgeraakt. Ze uiten dit tegenwoordig niet meer met woorden maar gevoel van onmacht en emotie wordt tot uitdrukking gebracht door het posten van een huil-emoji.

En laten we eerlijk zijn, welk kind heeft er nog behoefte aan face-to-face gesprekken als je de hele wereld binnen handbereik hebt op je smartphone? Waarom praten als je kunt swipen, scrollen en Whatsappen? Het is alsof ze zijn vergeten hoe we echt met elkaar moeten communiceren, behalve dan via emoji's en GIFs.

Dus daar hebben we het moderne onderwijs in al zijn glorie. Waarom zou je leren over werkwoorden en grammatica als een simpele smiley hetzelfde kan zeggen? Vergeet zinnen met onderwerp en zelfstandige naamwoorden en zelfs klokkijken met wijzers is voor sommigen een onoverbrugbare horde geworden. De toekomst ligt in gebroken zinnen en spelfouten die vergeven worden met een schaterlachende smiley. Bovendien, wie heeft er nog woorden nodig als je een GIF kunt sturen van een kat die piano speelt?

Onze kinderen worden niet meer gehinderd door stoffige zaken zoals geschiedenis, rekenen en taal. Nee, we hebben de toekomst omarmd met een heldhaftige sprong voorwaarts, rechtstreeks in de knuffelende armen van digitale technologie. Waarom zouden we ze lastigvallen met jaartallen van lang vergeten veldslagen, de kwadraten van hypothetische rechthoeken of het verschil tussen 'jou' en 'jouw'? Nee, de echte lessen liggen in de kunst van het selfies maken en het scrollen door eindeloze feeds vol van onzin.

Onze kinderen leren in dit digitale tijdperk meer dan wij ooit voor mogelijk hielden. Ze leren dat informatie vluchtig is,

dat likes en views belangrijker zijn dan inhoud, en dat geduld slechts een obstakel is op de weg naar onmiddellijke voldoening. In de wereld van vandaag en morgen draait alles om het perfecte plaatje, de juiste swipe en de onophoudelijke stroom van dopamine.

En mocht je twijfels hebben over deze evolutionaire sprong in ons onderwijssysteem, bedenk dan dit: Ooit werd gedacht dat de rekenmachine onze hersenen zou verpesten. Kijk nu eens waar we zijn. Met een beetje geluk groeit de volgende generatie op zonder die vervelende last van kennis en begrip, met een mix van digitale afleiding, kennis op afroep en een vleugje existentiële crisis.

Terwijl we lachen om de absurde ideeën over het onderwijs 2.0 en kinderen met of zonder burn-out klachten, schuilt er een bittere waarheid in deze parodie. De moderne samenleving drukt met een enorme druk op jonge schouders, waarbij het ideaal van een onbezorgde jeugd steeds verder uit zicht raakt. Laten we hopen dat we ergens op dit chaotische digitale leerp pad een manier vinden om onze kinderen weer kind te laten zijn. Want als we dat niet doen, zullen de volgende generaties meer tijd doorbrengen op de sofa van de therapeut dan op de schommel in het park of op het voetbalveld. Kinderen moeten buitenspelen en hun sociale vaardigheden daar ontwikkelen met de nodige beweging in sport en spel. De enige beweging die ze nu hebben is vaak het rennen naar huis na schooltijd om in de beslotenheid van hun eigen kamertje via hun schermpjes te

chatten en zoveel mogelijk likes te genereren op de social mediakanalen.

Maar zelfs in dit digitale tijdperk is er nog steeds hoop voor degenen die bereid zijn om af en toe hun schermen opzij te leggen en de echte fysieke en analoge wereld buiten te verkennen.

Social media

De social media is het echte slagveld van de huidige digitale oorlog. Een verkeerde tweet kan je reputatie veranderen in digitale as en je laten smeken om vergeving in een openbare verklaring van tweehonderdtachtig leestekens of minder. Het is alsof je een high-stakes pokerspel speelt waar elke inzet je laatste kan zijn.

Maar tegenwoordig lijkt het alsof we een beetje doordraaien in onze obsessie met het vermijden van elke vorm van potentieel beledigende taal. Misschien hebben we allemaal een beetje meer relativerende humor nodig, een beetje meer begrip voor de intentie achter de woorden, en een beetje minder bereidheid om elk klein detail te analyseren tot het tot in het oneindige wordt uitgerekt.

Dus laten we proosten op een wereld waarin we kunnen lachen om onszelf, waar we openlijk kunnen discussiëren zonder bang te zijn om op elk woord te worden afgerekend of gecanceld, en waar we, heel misschien, wat minder bezorgd kunnen zijn over het treden op tenen en wat meer kunnen genieten van het leven op onze eigen twee voeten.

Dankzij social media zijn we altijd bereikbaar, altijd beschikbaar en altijd online. Of je nu op het toilet zit of in een vergadering, je moet altijd klaarstaan om direct te reageren op een nieuwe like of commentaar. We zijn allemaal dirigenten van ons eigen digitaal orkest, constant bezig met het bijhouden van de onophoudelijke stroom aan